

[Wilhelm]

og ekspropriationsbestemmelserne. Nu skal vi se, om de skal benytte grundlovsdagen til at samle underskrifter eller de skal benytte den til selv at afsløre, at det hele ikke var andet end ganske almindelig smånusset afpresning, som er tilfredsstillt med beskyttelsen af nogle spekulationsgevinster til de værste og en flad tier pr. m² til de øvrige.

Arne Bjerregaard (KrF):

Der er behov for en byfornyelse.

På mange måder er det fordelagtigt at bevare og forbedre den bestående bebyggelse fremfor blot at rive ned og bygge nyt.

For det første er det billigere at udnytte den eksisterende infrastruktur end at opbygge en ny.

For det andet er modernisering og vedligeholdelse mindre belastende for betalingsbalancen end nybyggeri.

For det tredje giver en given investering i byfornyelse mere beskæftigelse end den samme investering i nybyggeri.

For det fjerde sikrer byfornyelsen af de ældre bykvarterer en bedre befolkningsfordeling end de større byers boligområder.

For det femte vil en byfornyelse sænke forbruget af landbrugsjord til byudvikling.

For det sjette kan en rigtig gennemført byfornyelse skabe et bedre boligmiljø end det, der er vokset op i kølvandet af tidligere tiders totalsanering.

Derfor er der brug for en samlet byfornylesindsats, som kan sikre, at de ældre boligområder i de større byer bliver attraktive boligmiljøer med moderniserede boliger, trafiksanering og grønne områder.

Så smukt har venstre og de konservative skrevet det i deres betækningsbidrag, så smukt og så agitatorisk, at man skulle tro, det var boligministeren i en præsentationstale for selve lovforslaget.

Forbavsende, særdeles forbavsende, er det derfor, at de to partier konkluderer modsat det, man måtte forvente af deres smukke indledning. Venstre og konservative konkluderer nemlig, at når der er behov for byfornyelse og for boligforbedring, er tiden ikke nu moden til gennemførelse af en byfornyleslov, fordi det ganske simpelt ud fra en politisk-taktisk vurdering ikke umiddelbart er hensigtsmæssigt, når man står som talsmand for den frihed, hvis væsentligste indhold er at

øverse helhedens interesse til fordel for jegets egeninteresse. Det er de nøgne kendsgerninger.

Det er søgt, det er særdeles søgt, når V og K nu fremfører, at beviset for en dårligt gennemtænkt lov er, at der nedsættes udvalg, der skal undersøge forholdene nærmere på væsentlige områder; det er søgt, særdeles søgt, at det skulle være negativt at lave konstruktive forsøg for at finde frem til den rigtige lovgivning; og det er søgt at gøre rentesikringsordningen, som man selv har været med til at gennemføre, til noget afskrækkende i relation til en byfornyelse, alt efter som netop selve finansieringsformen skal tages op i et af de nedsatte udvalg. Altså udenoms-snak fra ende til anden for at omgå de pæne indledningsord, som disse partier har skrevet i betænkningen. Men for at vise deres ansvar for frihed og ret og for at beskytte mindretallet skal grundlovens bestemmelse i § 73 nu tages i anvendelse af partier, som gennem valgloven netop ønsker at nedbryde grundlovens klare bestemmelse for at få os og andre mindretal smidt ud af dette ting, ikke for at fremme demokratiet, nej, udelukkende for at fremme magten, deres egen magt, og det er vel også det, man er interesseret i med hensyn til denne lov.

Men nu må venstre og de konservative jo gøre, hvad de vil, det kan vi ikke forhindre, og jeg ønsker ikke at være med til at forhindre dem i det. Jeg skal vedgå, at vi har lavet en aftale med regeringen om gennemførelsen af dette lovforslag, og det er vi overhovedet ikke kede af. Jeg skal ikke klandre ministeren for, at han i væsentlig grad har imødekommet vores synspunkter i lovforslaget, som det nu ser ud, og jeg skal da heller ikke klandre ministeren for, at han søger at hindre, at § 73 i grundloven bliver taget i anvendelse. Men når det er sagt, er jeg også nødt til at sige, at jeg finder det betænkeligt, særdeles betænkeligt, når ministeren flintrer rundt efter de konservative og venstre og eventuelt fremskridtspartiet, men især de konservative, hvis linje i den politiske historie ud over deres egne bekendelsesskrifter næppe vil overstige et par linjer, siden deres piccolo, så vidt jeg husker i 1928, tabte suppeterrinen, hvis da ikke hr. Bernhard Baunsgaard ønsker at skrive et afsnit om thestrupiansk kulturradikalisme. Ydermere er det betænkeligt, fordi ministeren burde vide,